

nærer ingen Tvivl om, at det ærede Medlem, hvis han atter faar Ordet, vil sige, at mine Oplysninger ikke i mindste Maade have rokket ved noget som helst af, hvad han har sagt. — Jeg forstod ikke, hvad det ærede Medlem mente, naar han talte om Uredelighed over for en Fond. Jeg har noteret dette Udtryk; men da jeg ikke ved, hvortil det ærede Medlem sigter, og da jeg meget gerne vil høre det ærede Medlem tale, vil jeg ved kun at gøre denne Bemærkning herom henstille til det ærede Medlem at gøre nærmere Rede for denne Uredelighed. Saa tror jeg ikke, der er Spor af Sætning tilbage i det ærede Medlems Tale i Dag, og jeg maa derfor med et Suk, et Lettelsens Suk, forlade det ærede Medlem.

Den ærede Ordfører, som talte i Gaar, ogsaa imod mig, udtalte sig jo paa en Maade, som jeg i det store og hele kun kan være tilfreds med. Jeg erkender, at jeg over for Betænkningen har ført et meget skarpt Sværd, og dette Sværd vil jeg vedblivende føre med samme Skarphed over for denne Betænkning. Den ærede Ordfører sagde, at jeg havde det Held med mine Argumenter at kunne støtte mig til, hvad der stod at læse i et Blad i Gaar Formiddags, og den ærede Ordfører antydede noget i Retning af, at det var mit Blad. Ja, man kan jo gerne inddele Bladene i to Grupper, nærstaaende Blade og nærgaaende Blade. De første ere dem, der gøre mest Nytte; de sidste ere dem, der skaffe en mest Fornøjelse. Fornøjelsen bestaar for mit Vedkommende deri, at jeg af den sidstnævnte Gruppe af Blade gør Udklip, som jeg samler. Jeg ved jo nemlig ikke, hvordan Litteraturen er, naar jeg er bleven gammel, og saa vilde jeg gerne sidde med mine Børnebørn og læse op for dem, hvad der blev sagt i sin Tid om deres Bedstefader, og begge Parter kunne have megen Fornøjelse heraf. . . . . (Alfr. Christensen: De ulykkelige Børnebørn!) . . . . . Ja, det er meget rigtigt, de ulykkelige Børnebørn, siger det ærede Medlem; men saa maa det ærede Medlem virkelig gøre sin Indflydelse gældende for at faa denne Litteratur forbedret. Maa jeg dernæst have Lov til at bemærke, at jeg i Virkeligheden ikke har noget som helst med noget som helst Blad at gøre. Jeg maa maaske henstille, at man lader den i Øjeblikket let købte Munterhed ligge, som man kan skabe, og som tidligere er skabt af Medlemmer af ringere Kaliber end den ærede Ordfører. Det er desuden saa heldigt eller uheldigt for mig, at min

Dagsgerning i Gaar saa vel som paa andre Dage er begyndt paa et saa tidligt Stadium, at jeg i Gaar, da jeg kom i Rigsdagen, ikke havde læst et eneste Blad — maaske Pressen vil misbillige dette, men saaledes er det. Det kan jo imidlertid for øvrigt være det ærede Medlem fuldstændig ligegyldigt, hvorfra jeg har mine Oplysninger, naar de blot ere rigtige. Hvis det ærede Medlem vil læse det Blad, han sigter til — jeg ved ikke, hvilket det er — saa er det muligt, at ogsaa det ærede Medlem kunde faa nogle rigtige Oplysninger; det er aldrig til Skade, naar man er Ordfører i en Sag. Men den Oplysning, som jeg gav i Gaar, sad jeg virkelig inde med, inden jeg i Forgaars begærede Ordet, og jeg var ogsaa forberedt paa at skulle tale allerede i Forgaars. Det er naturligvis en Sidebemærkning, som ikke berører selve Hovedsagen. Men Hovedsagen, det, som er og vil vedblive at være en Plet, den mørke Plet paa Finansudvalgets Betænkning, det er den Forbindelse, det har konstrueret mellem de to Ting, som jo gentagne Gange have været omtalte, og derom maa jeg sige, at den elskværdige Ordfører er kommen altfor let fra sit Ordførerskab. Han har Ret i hvad han synes at være lidt pikeret over det, at jeg har angrebet ham, fordi han har skrevet en saa slet Betænkning, og han henviser til, at han dog tidligere har skrevet en Beretning, som jeg var fornøjet med. Ja, det nærer jeg ingen Tvivl om. Han mener, at den uheldige Omstændighed, at jeg har været 2 Aar borte fra Tinget maaske har udøvet en skadelig Indflydelse. Jeg haaber derfor, den ærede Ordfører vil være med til at sørge for, at en saadan midlertidig Fraværelse fra Tinget fra min Side fremtidig ikke finder Sted. Men den ærede Ordfører kan ikke komme saa let over denne Plet, som han mener, han kan; thi vi have krævet Oplysninger af den ærede Ordfører om, hvilken Forbindelse der er mellem disse to Ting, og saa siger den ærede Ordfører i Gaar — jeg citerer ham ikke ordret, jeg tror ikke, at Fortrykket foreligger, og naturligvis har jeg i alt Fald ikke haft Ro under Forhandlingen til at læse det — den ærede Ordfører sagde noget saadant som: Dette med disse to Begivenheder var jo mærkeligt, og vi have derfor søgt efter at finde en Forbindelse; men vi have ikke kunnet komme videre, end vi ere komne.

Ja, den ærede Ordførers Lyst til og Iver efter at finde en Forbindelse kan jo maaske være hæderlig nok; men vi bryde